

ОБЩИНСКИ Велико Търново Вестникъ

Абонаментъ:

За общини и редакции въ замѣна.
За учреждения и частни лица за
година 50 лв.
За $\frac{1}{2}$ година 30 лв.

Такси за обявления:

1. Прист., общ. и държ. 50 ст. на дума.
2. Частни лица . . . 1 лв. на дума.
3. За хроникиране . . 5 лв. на редъ.
4. Венчални и годежни . . 50 лева.
5. Извест. за благотв. цели безплатно.

:: **Официално издание. Излиза на 1. и 15. всѣки месецъ.** ::

Задачи на в. „Велико-Търново“.

Презъ 1909 год. нашата община е издавала свой вестникъ, който просъществувалъ до 1911 година.

Сега нуждата отъ издаването на такъвъ наново се почувствува.

Желанието ни е В.-Търновското гражданство да опознае своя градъ и да прояви по-голямъ интересъ къмъ неговото минало, неговото настояще и неговото бъдаще. Това, мислимъ, ще може да стане само тогава, когато отъ трибуната на единъ чисто общински вестникъ се поставятъ на обсъждане въпроситѣ, свързани съ живота и нуждитѣ на града.

Вестникъ „Велико-Търново“ ще има следнитѣ по-важни и постоянни отдѣли:

1. Бележки за миналото, настоящето и бъдащото на гр. Велико-Търново.
2. Нашитѣ бележити съграждани.
3. Общинска политика.
4. Официаленъ отдѣлъ.
5. Хроника и обявления.

Въ първия отдѣлъ ще се помѣстватъ статии, които съдържатъ данни за миналото, настоящето и бъдащото на града.

Въ втория отдѣлъ ще се помѣстватъ кратки биографии на бележититѣ наши съграждани. (Редътъ ще зависи само отъ материала, който ще имаме подъ ръка).

Въ третия отдѣлъ ще се третирагъ въпроси отъ финансовъ характеръ и ще се разглеждатъ мѣроприятията на общината.

Въ четвъртия отдѣлъ ще се публикувагъ по-важнитѣ разпореждания на общината.

Въ петия отдѣлъ ще се отбележаватъ всички по-важни събития въ живота на града.

Надѣваме се, че съ сътрудничеството на добритѣ приятели на града, ще можемъ да постигнемъ целитѣ, които си поставяме.

†^v Янко Стоянчовъ.

Янко Стоянчовъ не е между обикновенитѣ смъртни, които минаватъ и заминаватъ презъ грѣшния Божи свѣтъ. Една кристална душа, едно буйно сърдце, единъ винаги протестиращъ гласъ срещу всѣка неправда и мизерия въ българския общественъ животъ — това бѣ той, мъченикъ и героятъ презъ тия бурни дни.

(Изъ надгробната рѣчь на Професоръ Ал. Цанковъ, бившъ м-ръ председателъ).

Янко Д. Стоянчовъ е роденъ на 19 май 1881 год. въ гр. В.-Търново, кждето завършилъ и гимназиалното си образование презъ 1900 г. Въ 1904 г. той завършилъ правнитѣ науки при Софийския уни-

верситетъ, следъ което заемалъ последователно следнитѣ длѣжности: мирови съдия въ Пловдивъ, членъ съдия на свищовското отдѣление при В.-Търновския Окожженъ Съдъ и замѣстникъ прокуроръ

при Вратчанския Окръженъ Сждъ. Презъ м. августъ 1908 год. Янко Стоянчовъ е билъ назначенъ за Кюстендилски Окръженъ Управителъ, която длъжностъ е заемалъ до 15 дек. с. г. Следъ тая дата Янко Стоянчовъ поема поста Окръженъ Управителъ въ Бургасъ, а на 16 юний 1911 година бива премѣстенъ въ Вратца и отъ тамъ въ В.-Търново.

Въ София Янко Стоянчовъ се установява като адвокатъ презъ 1911 год. Той е взелъ участие и въ дветѣ войни — балканската и европейската, като запасенъ офицеръ. Презъ 1918 год. е билъ назначенъ за юристъ-консултъ при дирекцията за стопански грижи и обществена предвидливостъ. Следъ последната война Янко Стоянчовъ се установява на свободна адвокатска практика и бива избранъ за председателъ на Софийския Адвокатски Съветъ.

На 9 юний 1923 година Янко Стоянчовъ стана Министъръ на Благоустройството, а по-късно Министъръ на Правосъдието.

При последнитѣ законодателни избори Янко Стоянчовъ бѣ избранъ за Народенъ Представителъ въ Елховската избирателна колегия.

На 11 того следъ обѣдъ въ града се разнесе съ светкавична бързина вестта за неговата смъртъ. На мнозина това тѣжно известие се виждаше невѣроятно, защото никой не е подозиралъ че здравиятъ, снаженъ и въ разцвѣта на своята възраст именитъ общественикъ е билъ дебнатъ отъ смъртъта.

Преди обѣдъ Янко Стоянчовъ е билъ въ Соф. Апелативенъ Сждъ, дето вземалъ участие въ разглеждане на единъ процесъ и не чувствувалъ никакво неразположение. Къмъ обѣдъ, обаче, той почувствувалъ отслабване на сърдцето си и му прилошало. Подпомогнатъ отъ близки и приятели той отишълъ въ близката аптека, където му била направена инжекция за усиление дейността на сърдцето. Бодростта му се възвърнала, но къмъ 1 часа сл. об. Янко Стоянчовъ се почувствувалъ отново зле и за това останалъ у дома си, за да отпочине. Фаталниятъ сърдеченъ ударъ, обаче, се повтаря и, докато дойдатъ повиканитѣ на помощъ лѣкари, Янко Стоянчовъ издъхналъ.

Погребението му се извършило на следния день при голѣма тържественостъ. Следъ опелото сж произнесли рѣчи: Н. В. Пр. Соф. Митрополитъ Стефанъ, най-близкиятъ другаръ на покойния—Професоръ Ал. Цанковъ, цитатъ изъ чиято рѣчь даваме по-горѣ, М-ра на Благоустройството г-нъ Славейко Василевъ, кметътъ на нашия градъ Д. Раевъ, Председателътъ на Соф. Адвокатски Съветъ г-нъ Боcharовъ, а при гроба — членътъ на изпълн. комитетъ на младежкия сговоръ г. Ст. Стояновъ, председ. на Соф. гр. организация на Сговора г. Поповъ, председателътъ на мл. група при Сговора въ София г-нъ Миневъ и Нар. Представителъ г-нъ Иванъ Петровъ.

Кметътъ на града г-нъ Д. Раевъ поднесалъ отъ името на общината ни венецъ и лента съ надписъ „На голѣмиятъ и многозаслужилъ гражданинъ, отъ В.-Търновската община“.

✓ Конкурсътъ

за памятникъ на падналитѣ воѣни, отъ В.-Търновския окръгъ презъ годинитѣ 1885, 1912—1913 и 1915—1918, е вече свършенъ и представенитѣ проекти сж изложени въ военния клубъ. Този конкурсъ трѣбва да се отбележи като едно необикновено, културно събитие не само за нашия окръгъ, а за цѣлата страна.

Изложенитѣ 26 проекта съставляватъ цѣла художествена изложба.

Съ програмата за конкурса въ ржка, азъ разгледахъ нѣколко пѣти всичкитѣ проекти и ще си позволя тукъ да изкажа своитѣ впечатления.

1. Нито единъ проектъ *напълно* не отговаря на програмнитѣ условия.

2. Нѣколко проекта засѣгатъ *отчасти само* искането да се изрази, че жертвитѣ сж паднали въ войнитѣ презъ 1885, 1912—1913 и 1915—1918 г.

3. Нито единъ проектъ не е застъпилъ и изразилъ съ нещо „положението на Търновския окръгъ въ културно и др. отношение“ (напр., че е съ най-грамотно население, че е революционенъ центъръ въ борбитѣ за освобождението, че гр. В.-Търново е стара столица и др).

4. Едни отъ проектитѣ сж прекалено прости — достойни за селски гробища; други сж така „модерни“, че ако се реализиратъ въ В.-Търново, свѣтътъ ще признае градътъ ни за центъръ на футуризма и експресионизма въ пластика; трети сж такива, че съ свѣщъ да търсите нещо *българско* въ тѣхъ — нѣма да намерите; четвърти сж пропити съ отчаяние и песимизмъ; пети пъкъ — съ неразбранъ и некултуренъ патриотизмъ и др.

5. Нѣкои проекти сж прекалено сложни; други прекалено високи (до 20 м.); трети съ много фигури или сцени, които могатъ да се реализиратъ само отъ бронзъ—нещо което ще струва скъпо и не ще е по силитѣ на комитета, който разполага само съ 1 милионъ лв. и пр. пр.

6. Ако махнете, обаче, отъ съображенията си изискванията на програмата по конкурса — тогава картината се променя. Изложбата става много интересна и ценна. Какво разнообразие отъ идеи, форми, линии и техника! Всѣки проектъ говори самъ за себе си съ нещо свое. Проекти, които сж ужъ най-далече отъ условията на програмата — ставатъ най-хубави и обратното — най-близкитѣ до програмата започватъ да не се харесватъ вече! . .

Уви! — тежка е задачата на журито, което ще премира проектитѣ при тѣзи условия, но ний вѣрваме, че то ще намѣри сили въ себе, си за да я изпълни достойно.

Ив. Вълчановъ, учителъ.

Вел. Йордановъ — София.

В.-Търново — най-живописният градъ въ България.

В.-Търново е построенъ въ една извънредно живописна котловина между Дунава и севернитъ склонове на Балкана и се намира по пѣтя, водящъ отъ Балкана за полето къмъ нѣкогашния главенъ римски градъ Nicopolis ad Istrum, развалинитъ на който се виждатъ и до днесъ при селото Никюпъ — северо-източно отъ В.-Търново. Преданието твърди, че градътъ е билъ основанъ отъ българския царъ Крумъ Страшни, следъ като византийскиятъ императоръ Никифоръ бѣ опустошилъ и изгорилъ столицата му — Преслава (811 год.). Рѣка Янтра прорѣзва тая котловина, като образува при влизането си отъ къмъ югъ и при излизането си откъмъ северъ твърде красиви дефилета, едното отъ които е малко и се казва „Устето“, презъ което като презъ прозориченъ отворъ се зърва гордото В.-Търново; другото дефиле „Дервенето“, дълго около 7 километра, е докарвало въ възторгъ знаменити западно-европейски пѣтешественици, както и рускитъ кореспонденти и военачалници презъ време на освободителната война. На 5 километра отъ града, прилепени въ скалитъ на това дефиле, се намиратъ двата български манастири, богати и хубави, — „Св. Преображение“ и „Св. Троица“. Съ своитъ завои въ котловината, р. Янтра прорѣзва и заобикаля нѣколко бърда и чуки отъ нѣколко страни и по тоя начинъ имъ дава форма на полуострови, които сж главно три. Върху единиятъ отъ тѣхъ, именно върху срѣдния, се намира В.-Търново, построенъ амфитеатрално, та отъ страни гледани, като че ли кѣшитъ му се издигатъ една върху друга. Западниятъ край на полуострова се нарича Орловъ връхъ („Карталь-тепе“), на югъ пѣкъ се образува поляната **Марино-поле**, а на изтокъ се свършва съ скалиста стена въ видъ на мостъ, по който се отива за „Хисаря“ („Царевецъ“), съставляващъ източния край на полуострова. Царевецъ въ срѣдата се е издигналъ въ видъ на коническа чука, наричана **Звънарски връхъ** (Чанъ-тепе), а на южния край (на Царевецъ) се намира низината **Френкъ-хисаръ**, дето сж живѣли нѣкога френци Дубровчани търговци. Другиятъ полуостровъ лежи на югъ отъ първия, и Янтра го мие отъ северъ, западъ и юго-западъ. Северниятъ склонъ на тоя полуостровъ е обрасълъ съ гѣста гора, наричана **Света гора**. Третиятъ полуостровъ е на северъ отъ първия; той има форма на трапезовидна височина, — тоя полуостровъ е знаменитата **Трапезица**, оградена отъ Янтра откъмъ западъ, югъ и югоизтокъ. По склоноветъ на Трапезица се намира **Асѣнова махала**.

Тритъ полуострова сж съединени съ желѣзни мостове: единиятъ сводовъ, съединява Марино-поле съ Света гора, другитъ два сж на каменни устои.

Въ старо време — въ второто българско царство, В.-Търново е наричанъ „Цариградъ-Търново“, „Богоспасаемъ Цариградъ“, „Царица на градоветъ“, „Царственъ преславенъ градъ, наистина втори подиръ Константинополь“.

Основитъ на блѣскавото състояние на В.-Търново положили, както се знае, двамата братя Асенъ и Петъръ, които създадоха второто българско царство, като освободиха България изъ подъ игото на Византия и избраха за своя столица Търново (1186 година). Отъ направенитъ разкопки по Хисаря (Царевецъ) и Трапезица може да се каже, че Търново съ право е наричанъ „царица на градоветъ“. Не ще е имало по-хубавъ градъ отъ него. И Хисарьтъ и Трапезица сж били оградени съ дебели съ хорусанъ зидове, остатъцитъ отъ които личатъ и днесъ. Върху Царевецъ (Хисаря) на най-възвишеното мѣсто — на Звънарския връхъ, се е издигала патриаршеската църква „Св. Спасъ“ или „Възнесение Господне“ — „Матерь всѣхъ Болгарскихъ църквей“. Тая църква е имала висока звънарница (камбанария), отъ която сж наблюдавали цѣлата околностъ на града. Тя се е виждала отдалечъ и съ своя блѣсъкъ е правѣла силно впечатление, като е извиквала трепетъ въ сърдцата на българитъ. На северъ отъ нея се намира църквата „Св. Петка“, а между тия две църкви — царскитъ палати, украсени съ разни видове мозайки, остатъци отъ които се намиратъ и днесъ. Въ тази крепостъ се намирали разнитъ правителствени учреждения и кѣшитъ на знатнитъ родове и на членоветъ на царския родъ. Тукъ се намиралъ и затворътъ, който и днесъ стѣрчи на Хисаря и е известенъ подъ името „**Балдуинова кула**“, ¹⁾ наречена по името на Балдуинъ Фландърски, победенъ като цариградски латински императоръ презъ времето на четвъртия кръстоносенъ походъ — отъ българския царъ Калояна при Одринъ, заробенъ и заведенъ въ Търново, дето умрѣлъ въ окови следъ една година (1206 година).

Трапезица, както и Хисарьтъ, е била оградена отъ всѣкъде съ зидове, широки по-вече отъ метъръ, а въ разнитъ жгли се издигали кули за наблюдение; тѣ сж били следователно силни крепости. Върху възвишеностъта на Трапезица сж се намирали дворцитъ на братята Асенъ и Петъръ; тамъ е църквата „Св. Димитъръ“, отъ дето е билъ даденъ сигналътъ за възстание срещу гърцитъ. Съществуването на тия укрепления на Трапезица, палатитъ и църквитъ всичко това кара да се мисли,

¹⁾ Гледай хубата книга „Пѣтеводителъ на гр. В.-Търново и околностъта му“, изработена отъ В.-Търновския окр. учил. инспекторъ Н. Г. Марковъ, сега покойникъ и архит. Г. Козаровъ и издадена отъ В.-Търновското туристическо дружество „Трапезица“, 1907 година.

че Трапезица е представляла някога за българската столица онова, което руският „Кремъл“ за Москва. Във Асенова махала сж били издигнати църквите „Св. Димитър“, „Св. Апостоли Петър и Павел“, „Пресв. Богородица“ и Лаврата „Св. Четирдесет мъченици“, въ която е запазен и до днесъ Асеновият надписъ — на старо-български езикъ — върху мраморния стълбъ отъ 1230 год. Надписътъ е направенъ въ паметъ на сражението съ гърците, които българският царь Асень победилъ и заробилъ съ самия гръцки царь ТЕОДОРА КОМНИНА и неговитъ боляри, превзелъ всичкитъ земи отъ Одринъ до Дурацо, гръцката, албанската и сръбската страни, само Цариградъ и околността сж били задържани отъ латинцитъ (франкитъ), но и тѣ се подчиниха“ казва се въ надписа, „подъ ржката на моето царство, понеже нѣмаха други царь, освенъ мене и на мене изпращаха своя данѣкъ по Божие повеление, тъй като безъ Него ни дума, ни дѣло се изпълнява. Слава Нему на вѣчни времена. Аминъ“. Въ сжщата църква се намира на гръцки езикъ върху Омуртаговия стълбъ и надписъ, който гласи: „Най-великиятъ ханъ Омуртагъ, като пребиваваше въ стария си домъ, направи великолепенъ домъ на Дунава, и като измѣриха (разстоянието) между двата великопenni дома, на срѣдата издигнаха насипъ (могила) и насипътъ е величественъ. Като измѣриха земята (разстоянието), изрѣзаха този надписъ. Човѣкъ и като живѣе добре, умира, и другъ се ражда, а тоя, който се ражда най-подиръ, като разгледва това (писмо), нека да си припомня за оня, който е направилъ това. А името на вожда е Омуртагъ великъ ханъ. Богъ да го удостои да преживѣе сто години“. ¹⁾ Както се знае, Омуртагъ е синъ на българския царь Крума. Нему въздигналъ той паметника „Мадарския коникъ“ презъ първата половина на IX вѣкъ.

На 17 юлий 1393 година, обаче, при завладѣването на България отъ Турцитъ, последнитъ превзели градъ Търново, като го оплѣнили и опожарили, а населението избили или отвлѣкли на заточение въ Мала-Азия. Крепоститъ Трапезица и Хисаря сжщо били изгорени и сринати до основи. Трапезаца е била съвсемъ оголена отъ постройки, обрасла съ храсте и буренъ, въ последно време — преди освобождението — представляла жалѣкъ споменъ отъ минало величие: върху нея пасли коне, крави и други добитѣкъ. Върху развалинитъ на Хисаря възникналъ цѣлъ кварталъ отъ турски къщи. Църквитъ сж били превърнати въ джамии и така до освобождението въ града е имало 5 джамии (заедно съ превърнатитъ отъ църкви, като напр. „Св. Четирдесет мъченици“ и пр.) и дванадесетъ църкви, отъ които само една запазена

отъ времето на българското царство, именно „Св. Апостолитъ Петъръ и Павелъ“. Преданието твърди, че въ нея сж избити 112 знатни граждани и боляри, които турският военачалникъ свикалъ подъ предлогъ на обществени работи, и ги избилъ най-вѣроломно. Въ дѣсната и стѣна къмъ олтаря имало врата, презъ която се влизало въ единъ коридоръ съ килийка въ стѣната, напълнена съ книги, останали отъ времето на българскитъ царе. Макаръ и вратата да била зазидана, за да се запази библиотеката, обаче гърцитъ открили това и библиотеката е била изгорена отъ тогавашния търновски владика Илариона, хитъръ и лукавъ грѣкъ, презъ 1338 година.

В.-Търново е билъ освободенъ отъ Руситъ на 24 юний 1877 година, следъ цѣли 484 години. Въ телеграмата си до царя главнокомандващиятъ Николай Николаевичъ казва: „Срещата вчера бѣ блѣскава и трогателна. Народътъ ме обсипа съ цвѣтя, а при влизането ми въ църква жени и мъже се спущаха да ми цѣлузатъ дрехитъ“. ²⁾

Въ днешно време В.-Търново е не само единъ отъ най-красивитъ градове въ България, но е сжщевременно и единъ отъ най-издигнатитъ културни центрове въ нашето отечество. Днесъ В.-Търново се възема и разраства въ всѣко отношение. Израстналъ амфитеатрално върху развалинитъ на миналото, В.-Търново е единъ отъ най-жизненитъ градове въ България; той привлича голѣмъ брой отъ нашата интелигенция, не само поради своята красота, но защото е милъ и скѣпъ на всѣки българинъ и по своето минало — и славно и трагично. Ако София е умътъ, В.-Търново е сърдцето на България и ако София добива все повече и повече видъ на всѣки европейски градъ, В.-Търново си остава чисто български градъ и плѣнява съ своето чудно разнообразие: съ релефа на висинитъ, съ пѣстротата на низинитъ, съ чуднитъ шарки и отсѣнки на почвата и града, съ капризнитъ извивки на Янтра, която като змия, здраво опасва полуостровитъ Трапезица, Царевецъ (Хисаря), Асенова махала и пр. и пр. сѣкашъ иска да ги запази отъ похищение. Върѣдъ тая омайна мѣстностъ се е блѣнналъ славниятъ градъ В.-Търново и дигналъ гордо глава, възетъ въ своя блѣнъ да догонва свѣтло и щастливо бѣдаще.

Живописността и красотата на В.-Търново е изтъкната съ възторгъ отъ много видни пжтувачи и писатели. Въ своитъ „Пжтувания по България“ К. Иречекъ казва: „Търново въ Европа е истински уникумъ по своето положение. . . Въ цѣла Европа нѣма нищо подобно. . . Само единъ градъ, споредъ казането на единъ неговъ приятель, много прилича на В.-Търново: този градъ е Константинъ (римската Citra) въ Алжиръ, който лежи върху мощна скала съ стрѣмни склонове, заобиколени отъ

¹⁾ „Мадарскиятъ коникъ“, популярно изложение съ 15 образа, издание на Народния археологически музей въ София.

²⁾ Сжщия пжтеводителъ, стр. 60.

рѣка Румелъ, що тече въ дълбокъ долъ. Ала това сравнение е въ сила само при първъ погледъ, отдалече, тъй като В.-Търново не лежи на една скала, ами на цѣлъ редъ трапезовидни скали, преплетени отъ Янтра“. Пжтуйайки изъ турската империя презъ 1828 година фелдмаршалъ Молтке въ пжтнитѣ си бележки за В.-Търново казва: „Нийде и никога още не съмъ видѣлъ по-романтично положение отъ онова на Търново. Представете си една тѣсна долина, обиколена отъ планини, гдето рѣка Янтра си е изкопала едно дълбоко легло между мекокаменни стѣни и продължава капризното си и по-криволично отъ криволиченето на една змия течение. Едната страна на града е покрита съ джбрави, а другата съ кжщи. Въ срѣдата се издига конична височина, на която е невъзможно да се качимъ откъде ребрата ѝ, а това уподобява височината на естествена крепостъ. Рѣката се обвива като около островъ. На среща гледамъ покрита съ гора стръмна планина, гдето славеитѣ пѣятъ на дебела сѣнка: задъ дърветата се протакатъ, колкото могатъ високо покрити съ снѣгъ балкански върхове.“ А народниятъ поетъ Иванъ Вазовъ въ книгата си „Пѣстьръ свѣтъ“ пише: . . . „Боже мой, каква хубостъ има това Търново, което сега се разтила въ по-голѣмата си частъ съ една чудна живописностъ, разлазило се по склонове, закатерило се по върхове, накацало надъ шеметни пропасти, плъзнало се до вълнитѣ на Янтра! А тя, като една колосална, блѣснала на слънчевитѣ зари змия, вие се игриво отъ западъ къмъ изтокъ, отъ изтокъ къмъ западъ, отъ югъ къмъ северъ, тукъ подъ настрѣхнали скали, тамъ подъ прозорцитѣ на кжщата залепени една възъ друга срещу склона на Светата гора. Знаелъ ли е Асѣнь I, че като е избиралъ, по стратегическо положение, Търново за столица, той си е избралъ за столица и една отъ най-оригиналнитѣ мѣстности на свѣта?“. И като гледамъ тоя невѣроятенъ, невъзможенъ градъ, азъ мисля, че предъ мене стои видение, сънь, измама за очитѣ! Надали има въ свѣта градъ съ подобно живописномѣсто положение. Мисля си, какво чудо градъ би станало В.-Търново, ако бѣ избрано за столица на нова България; ако стотинитѣ милони, изсипани за създаване и украшение на София, бѣхъ употребени да окичатъ съ богати и великолѣпни здания, дворци, улици, градини, булеварди, мостове, тия ридове, склонове, чуки, подъ които се вие змиевидно и лъщи пълноводната Янтра! Тоза щѣше да бжде градъ вълшебенъ, цѣлъ свѣтъ щѣше да се стече да се

очудва на възхитителна и едничка гледка, дадена отъ дружитѣ усилия на своенравната природа и човѣшкото изкуство“. ¹⁾

И трѣбва да се признае, че последното, т. е. изкуството на съвременната българска култура и техника е съдействувала за възвеличието, разхубавяването на В.-Търново, както и въздигането му въ първостепенъ градъ. То го е свързало съ желѣзница, която го прорѣзва съ два тунела; въ В.-Търново има великолепно мжжка и девическа гимназии, търговска гимназия, сега се строи здание за училище по приложнитѣ изкуства. Въ В.-Търново има едно отъ най-старитѣ и добре уредени читалища съ богата библиотека; преди година-две се създаде и Народна библиотека — клонъ отъ Народната библиотека въ София, построенъ е вече на Царевецъ великолѣпенъ туристически домъ съ 100-на легла за пжтници, притежава чудесна окръжна палата, отъ чийто балкони се представя очаротелна гледка отъ красоти и разнообразие; първостепенна болница, чудесенъ градски домъ; сега се строи великолѣпна катедрала, въ В.-Търново се уреди и окръженъ театъръ и пр. и пр., обществени и държавни учреждения и предприятия, които все по-вече и по-вече разхубавяватъ и развиватъ града до степенъ на първи градъ по красота и старинно величие. Но В.-Търново е най-сетне единъ отъ най-здравословнитѣ приятни лѣтовища и при това най-евтения градъ въ България, всичко въ него е въ изобилие и евтино. Съ постояненъ и мекъ балкански климатъ, съ хубави вили къмъ Севлиевското шосе, потънали въ зеленина, — тая частъ отъ града е нѣщо като великолѣпенъ и необятенъ паркъ, гдето, както и въ Света гора, презъ пролѣтѣта и лѣтото природата излива своята благодатъ, както никжде другаде. Чудно е това В.-Търново по своитѣ красоти и навѣи. Света гора му излъчва чистъ и благононенъ въздухъ, лѣтовната частъ на В.-Търново ведрина, просторъ, слънце и благодатъ, Трапезица примамва съ своята минала святостъ, отъ Царевецъ като че ли звъни камбаната на патриаршеската църква „Св. Спасъ“ и се мѣркатъ сѣнцитѣ на царскитѣ палати на Асѣновци, Балдуиновата кула вещае преходността и суетността на човѣшкия животъ, Янтра клокочи и ро-моли своята пѣсенъ на безгрижието, а манастиритѣ „Св. Преображение“ и „Св. Троица“ навѣватъ святостъ и нашепватъ за божественото въ свѣта.

¹⁾ Сжщиятъ пжтеводителъ, стр. 6 и 7.

Официаленъ отдѣлъ.

✓ **Протоколъ № 53.**

Заседание държано на 7 юний 1927 г.
— Извънредна сесия.

По ст. I-ва съветътъ реши:

Да се замоли Почитаемата Дирекция на Народното здраве, като има предъ видъ, че В.-Търново отговаря на всички изисквания, за да бжде курортенъ, да го обяви за такъвъ още презъ настоящия сезонъ, като същата Дирекция следъ разрѣшаване на въпроса съобщи въ Дирекцията на желѣзниците да се направятъ необходимитѣ облегчения при пътуването на курортиститѣ по Б. Д. Ж. и до гаритѣ Трапезица и В.-Търново.

Протоколъ № 54.

Заседание държано на 8 юний 1927 година — Извънредна сесия.

По ст. I-ва съветътъ реши:

Да се сключи дългосроченъ заемъ въ размѣръ на 10 милиона лева отъ бждащата Ипотекарана банка за довършване водопровода, за канализация, за благоустройство, за доходни сгради и откупуване мрѣжата и дѣловия капиталъ на д-во „Царевецъ“, при условия при, които банката ще кредитира общинитѣ.

Съгласно чл. 3 отъ закона за „ДОПИТВАНЕ НАРОДА ЗА ОБЩНСКИТѢ РАБОТИ“, това решение на общинския съветъ да се обяви чрезъ обявления въ общинския вестникъ, другъ мѣстенъ такъвъ и глашатая, като се поканятъ избирателитѣ въ срокъ единъ месецъ отъ деня на обявлението, които желаятъ да се произведе допитване до народа, за сключване заема, да се явятъ въ общинското управление и се разпишатъ въ приготвената за целта книга.

Хроника.

50 ГОДИШНИНАТА отъ освобождението на града ни ще се отпразднува много тържествено на 7 юлий т. г. Градскиятъ съветъ е обявилъ този день за мѣстенъ празникъ. Поканени сж да присѣтствуватъ Н. В. Царя, М-ра на Просвѣтата г. Никола Найденовъ, който е и председателъ на комитета по отпразднуването на 50 годишнината отъ освобождението на България и 1,000 годишнината отъ епохата на Симеона Великий и В.-Търновцитѣ живущи въ други градове на царството.

Г-нъ М-ра на Просвѣтата разпреди по случай праздненството да се направятъ киноснимки на красивитѣ околности на града, старинитѣ и тържествата.

Б. Т. Д-ВО „ТРАПЕЗИЦА“ на 2 того отпразднува своя 25 годишенъ юбилей при хижата на „Царевецъ“. Председателътъ му г. Цоню Гергановъ изложи предъ гражданството дейността на дружеството отъ основаването му. Дружеството биде поздравено отъ г. г. Кмета на града, Н-ка на гарнизона, председателя на Т. С. въ България и председателитѣ на разнитѣ културни, спортни и просвѣтни организации въ града.

Юношитѣ: ученичката Късева и Кр. Станевъ отъ името на Ю. Т. С. „Царевецъ“ поднесоха адресъ на Д-во „Трапезица“, отличното съдържание на който сочи още единъ пътъ високиятъ моралъ и горещото родолюбие на Ю. Т. С. „Царевецъ“.

НА 13 ТОГО В.-Търновскиятъ гарнизонъ освети памятника—плоча въ казармениятъ дворъ, говори х г. Полковникъ Соларовъ, Началникъ на областта, Н. В. Преосвещенство г. г. Филипъ и представителъ на македонското братство.

ДЕНЬТЪ НА МАКЕДОНИЯ се отпразднува на 13 того.

ДРУЖЕСТВОТО на зап. подофицери „Иванъ Пановъ“ и женското благотворително д-во „Радостъ“ на 5 того отпразднуваха своя патроненъ празникъ. Положиха венци на памятника издигнатъ въ честь на обѣсенитѣ наши революционери, Д-вото на зап. подофицери, Д-во „Радостъ“, Общината и опълченцитѣ.

✓ НАСЛЕДНИЦИТѢ на покойния благодетелъ Никола х. Славчевъ, подариха 50 х. лева на Маринополската махлянска библиотека „Искра“ и на общината 5 х. лева за раздаване на най-беднитѣ граждани. Сжщитѣ основаха фондъ „Никола и Куна х. Славчеви“ съ капиталъ 100,000 лева отъ лихвитѣ на които ще се издържатъ бѣдни ученици отъ В.-Търновскитѣ първоначални училища. Покойниятъ слѣдъ смъртта на сина си Славчо, основа

фондъ на името на сжщия си синъ при М. Г. „Св. Кирилъ“ съ капиталъ 100,000 лева. Отъ лихвитъ на последния се издържатъ стипендианти.

Направената благотворителностъ заслужава похвала и благодарностъ.

ПРОГИМНАЗИЯТА—ПАМЯТНИКЪ „Иларионъ Макариополски“ надъ градската градина започна да се строи на 6 того. До октомврий т. г. зданието ще бжде изкарано.

УРЕГУЛИРВАНЕТО на улицата отъ Баждарлъкъ къмъ П. Комисия се започна отъ 6 май т. г

ТЪРГОВЕТЕ, произведени за доставка на 300 лин. метра бордюри и за направа общински-тѣ тротоари не се утвърдиха отъ съвѣта, понеже не сж получени износни за общината цени.

КОНКУРСНА ИЗЛОЖБА въ гр. В.-Търново. На 18 юний 1927 година се открива изложбата на проекто-моделитѣ за постройка паметникъ за падналитѣ войни отъ В.-Търновския гарнизонъ презъ войнитѣ 1885, 1912—1913, 1915—1918 год.

Представени сж около 30 проекта отъ художници и скулптори отъ България.

Изложбата ще трае до 25 юний, когато ще се произнесе и журито.

Изложбата е съ входъ свободенъ въ салона на военния клубъ.

Обявления

В.-Търновско Град. Общ. Управление

Обявление № 4308

гр. В.-Търново, 16 юний 1927 год.

В.-Търновското градско общинско управление съобщава на интересующитѣ се, че на 23 юний н. г. отъ 3 до 4 часа сл. пл. въ общинското управление ще се произведе търгъ по доброволно съгласие за отдаването подъ наемъ праздното общинско мѣсто въ мѣстността Дервения при Драги-камъкъ за време 3 години.

Първоначална оценка 350 лв. годишно и 10% залогъ върху цѣлата сума.

Сжшо и документи по закона.

п. Кметъ Т. ФЪРТУНОВЪ.

п. Секретаръ: ИВ. ПОПОВЪ.

Длъжността кондукторъ при В.-Търновското градско техническо отдѣление е вакантна.

Желающиятъ да я заеме трѣбва да има срѣдно техническо образование.

Отъ кметството.

В.-Търновско Град. Общ. Управление

Обявление № 4360

гр. В.-Търново, 18 юний 1927 год.

В.-Търновското Градско Общинско Управление съобщава на интересующитѣ се, че на единадесетия день отъ деня на публикуване настоящето въ Държавния вестникъ, въ общинското управление въ 3 часа следъ обѣдъ ще се произведе търгъ съ явна конкуренция за отдаване на предприемачъ доставката на книги и образци за презъ 1927/1928 финансова година на приблизителна обща стойностъ 21000 лева.

Отъ конкурентитѣ се изискватъ документитѣ по закона и 5% залогъ отъ който половината ще бжде въ банково удостоверение, а другата половина въ облигации отъ общинския заемъ.

Поемнитѣ условия и другитѣ тържни книжа могатъ да се видятъ всѣки присъственъ день при домакия на общината.

зам. Кметъ: Т. ФЪРТУНОВЪ.

Домакинъ: П. П. БЕНДЖЕВЪ.

Печатница

Ефремъ п. Христовъ

В.-Търново.

№ 365.